

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ἔ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΥΝΔΡ ΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντός
οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθὺνεται ἢ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶν
γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορᾷ
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσημῶν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ πολιτικὴ Β'. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου). — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. Περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Πάπα. — Ἡ κ. Geoffrin. (ὑπὸ δ. Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Τὸ νέον Συμβόλαιον. — Ἀλληλογραφία. Συμβουλαὶ καὶ Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

«Πατάξατε τὰς γυναικείας ἐπεμβάσεις μετ' ἡμᾶς τὴν δύαμιν» μού γράφει μεταξὺ ἄλλων καὶ εἰς ἀποτυχῶν δημοτικὸς σύμβουλος. Ἄλλος, οὐδέποτε, ὡς λέγει, ζητήσας τὰς ψήφους κανενός, κατακρίνει τὴν γυναικείαν ἐπέμβασιν καὶ ἐξυμνεῖ τὴν ποιητικὴν γυναῖκα τῶν παλαιῶν καιρῶν, ἢ ὅποια εἴξευρε τὰ σιγᾶ καὶ τὰ χεῖρίζεται μόνον τὴν ἡλακάτην». Καὶ αἱ γνῶμαι ἀποτυχόντων καὶ μὴ διασταυροῦνται εἰς ἐπιστολάς καὶ συζητήσεις, εἰς ἃς ἔδωκεν ἀφορμὴν τὸ ἄρθρον μου τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Εἰς mondain, ὡς ὑπογράφεται, τελειώνει εἷς ὀλίγον παραδοξὸν γράμμα του ὡς ἐξῆς: Εἰς τὰς κυρίας ἐπιτρέπομεν νὰ ἀκολουθοῦν τὸν πολιτισμὸν, ἀσχολοῦμεναι εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἰς τὰς καλὰς τέχνας, εἰς τὰ διάφορα sports, εἰς κάθε εἶδους τέρψιν καὶ ἀπόλαυσιν, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν. Καὶ δεσποτικώτατα τελειώνει: ἐκεῖ μόνον θὰ ταῖς εἴπωμεν: Στόπ!

Τὸ Στόπ αὐτὸ μετ' ἐπισκέδασεν ὑπερβολικῶς. Οὔτε σκύλοι, οὔτε νευρόσπαστα ἂν ἦσαν αἱ γυναῖκες, βεβαίως δὲν θὰ τοὺς ἔκοπτε τὸ πολιτικὸν βῆμα μετ' ἐν στόπ ὀλιγώτερον ἐξευτελιστικὸν ὁ κύριος αὐτός, ὁ ὅποιος ἔχει τὴν ἀξίωσιν, ὅτι εἶναι καὶ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ ὅποιος, προσθέτει, ὅτι μετέβαλε τὴν ἰδέαν, ἣν εἶχε περὶ ἐμοῦ, ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι δὲν ζητῶ τὴν πολιτικὴν χειραφέτησιν τῆς γυναικός.

Εἰς τὸν κύριον αὐτὸν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ὁμοφρονοῦντάς του ἀφιερῶν τὰ γραφόμενά μου. Καὶ πρῶτον τὸν βεβαίω, ὅτι καὶ ἂν αὐτὸς δὲν τὸ ἐπέτρπε, αἱ γυναῖκες θὰ ἐπέδιδοντο εἴτε εἰς τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς καλὰς τέχνας, εἴτε εἰς τὰς διαφόρους σωματικὰς ἀσκήσεις. Καὶ διότι εἰς τὸν αἰῶνά μας δὲν γεννῶνται πλέον δοῦλοι, προωρισμένοι διὰ γυναικωνίτας καὶ δι' ἀποκλειστικὴν τοῦ εἶδους διαίωσιν καὶ τοῦ ἀνδρὸς τέρψιν, καὶ διότι ἡ μεγάλη μερὶς τῶν φρονίμων ἀνθρώπων ἠνόησεν ὅτι συμφέρει καὶ εἰς τὸν ἄνδρα καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν νὰ χρησιμοποιῆται, διὰ τὸ καλὸν ὄλων, ἢ τῶς ἀχρησιμοποίητος καὶ ἀνεκμετάλλευτος δύναμις τῆς γυναικός.

Ἐπειτα τὸν βεβαίω ἀκόμη, ὅτι καὶ ἂν ὕλαι αὐταὶ αἱ περιστάσεις δὲν συνετέλουν εἰς τὸ νὰ ἀναγνωρισθῇ εἰς τὰς γυναίκας κάποιον κύρος καὶ κάποιον ἀνθρώπινα δικαιώματα, τὸ Στόπ του ἐκεῖνο θὰ ἤρκει, ἂν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν, ὅπως φέρῃ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον τοῦ ποθομένου ἀποτελέσματος.

Ἡ παράδοσις τῶν πρωτοπλάστων, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀπρηχαιωμένη, δίδει ὅμως τὸ μέτρον τῆς γυναικείας δυνάμεως, ὅταν μαλιστα αὕτη ἔχη ὡς ἐλατῆριον τὴν ἀπαγόρευσιν.

Ἐπειδὴ δὲ βλέπω ὅτι, ἢ δὲν ἀνέγνωσε τὸ ἄρθρον μου ἕως τὸ τέλος, ἢ δὲν ἀντελήφθη τί ἔγραφα, σπεύδω νὰ τὸν κάμω νὰ ἀλλάξῃ πάλιν γνώμην περὶ ἐμοῦ, διότι δὲν εἶπα ὅτι ἀποκρούω τὴν ἐπέμβασιν τῆς γυναικός εἰς τὴν πολιτικὴν, ἀλλ' ὅτι ἀποδοκιμάζω αὐτήν, ὡς γίνεται σήμερον.

Καὶ ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τῆς κακῶς πολιτευομένης γυναικός καὶ τῆς ἀδιαφορούσης ἐν γενεῖ διὰ τὴν πολιτικὴν τῆς πατρίδος τῆς κατάστασιν. Καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἐξ ἴσου ἐπιζήμια, μετ' ὅλην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ πρώτη ζῆ καὶ δρᾷ καὶ ἐργάζεται, ἐν ᾧ ἡ δευτέρα οὔτε ἐργάζεται,

ούτε δρξ, άλλά φυτοζή μόνον εις ένκ κύκλον μικρόν, έγωϊ- στικόν, ταπεινόν, τόν όποιον δέν έμφυχόνει και δέν ζωογονει κανέν ιδανικόν και καμμία ιδέα γενική εθνικού μεγάλειου.

Εις την Έλλάδα άπαντούν βεβχίως και οι δύο αυτοί τύ- ποι της γυναικός, ίσως ο δεύτερος εις μεγαλύτερον αριθ- μόν, ίσως ο πρώτος εις μικρότερον και ταπεινότερον. Ίσως ο δεύτερος εις τάξεις και εις στρώματα κοινωνικά άνωτερα και ο πρώτος εις κατώτερα. Και μόνον ο τύπος της έννοού- σης ότι έχει καθήκον και ύπρχέωτων να προτρέρη και αύτή και εις την πατρίδα της καλόν και ώριόν και μέγα, μό- νον ο τύπος αυτός σπκνίζει πολύ, τότον μάλιστα, ώςτε να μην ύπάρχη ακριβής ιδέα και όρισμός αυτού.

Και δέν πταίουν βεβχίως αί γυναίκες εις τοϋτο. Εις τό- πον, όπου ο τύπος αυτός άπαντξ τόσον άραιά εις τας άν- δρικές τάξεις, εις τόπον, όπου η πολιτική γίνεται διά τους πολλούς επάγγελμα κατά το μάλλον και ήττον προσδοφό- ρον, εις τόπον όπου τα πολιτικά ιδεώδη περιστρέφονται εις τας φιλοδοξίας των άτόμων και όχι εις αρχάς και ιδέας ώ- ρισμένες, δέν ύπάρχει καμμία εύκαιρία και κανέν περιβά- λλον, τό όποτον να δημιουργήση την γυναίκα, την έννοούσαν ότι όφείλει να πολιτεύεται, όχι δια να κατκρίπτη τό ιδεώ- δες της πατρίδος εις έξυπνέτησιν άτομικών συμπερνήτων, άλλά να έξυψώνη αυτό εις ώριάν και ύψηλήν περιωπήν.

Άλλοϋ, εις λαούς, εις τους όποιους η πολιτική έξυπνε- ρει εθνικές και όχι προσωπικές φιλοδοξίας, αί γυναίκες κα- ταρτίζονται εις τρόπον, ώςτε να δύνανται να κπρέχουν με- γίστας εις αύτην ύπηρεσίας. Η Ρωσσία διά την εις την Ανατολήν προπαγάνδαν της έχει στρατολογήσει γυναί- κας επιστήμονας, αί όποται μαζί με τα ιατρικά βότανα και με την θρησκευτικήν διδασκαλίαν, την όποιαν κπρέχουν, έξ- υπηρετοϋν τελείως και τα πολιτικά συμφέροντα της άπε- ράντου αυτοκρατορίας. Η Άγγλία εις τας Ίνδιαις και εις τας άλλας ανά τον κόσμον κατακτήσεις της, με γυναίκας ίεραποστόλους επεκτείνει τό έδαφος της επηροής της. Και η μικρά ακόμη, η χθισινή Βουλγαρία, με τας εις τας Ρωσ- σικά Ίνστιτούτα ανατραφείσας γυναίκας της, εκκμεν εις την Μακεδονίαν έντός μιας δεκαετίας πολιτικήν έργασίαν, την όποιαν ούτε ο κληρος μας, ούτε αί διπλωματικά μας ένεργειαι ενός σχεδόν αιώνος ήμπόρεσαν να ελαττώσουν.

Ημεϊς εδώ με ιστορίαν τόσον γόνιμον εις γυναικείαν πο- λιτικήν δράσιν, με παρελθόν ακόμη χθισινόν γυναικών η- ρωϊκών, αί όποται έφεραν τόσον ύψηλά τό λάβχρον της πα- τριδος, ώςτε εις την θέαν αυτού να κάμνουν να σιγξ, μέσα εις τας στήθη των, ο μητρικός πόνος, ήμεϊς εδώ ώπισθοδρομή- σαμεν τόσον, ώςτε οι άνδρες μας η να κωμωδωποιοϋν την ιδέα της σοβαρής πολιτικής δράσεως της γυναικός, η να περιβάλλωνται στολήν ήποδαχμαστού και με τό μαστίγιον εις τό χέρι να κραυγάζουν σόπ η να τας μεταχειρίζωνται όργανα τυφλά της πολιτικής των φιλοδοξίας.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έν τη Συνελεύσει τα πράγματα δέν έβαινον πλέον όμχ- λώς η Τριανδρία, η Κυβερνώσα τον τόπον, διεσπάσθη, και στρατιωτικά απαιτήσεις δια τό πραξικόπημα έγένοντο

ήμέρα τη ήμέρα κτκρχνέστερη, και έν γενεί μία πολι- τική όμίχλη έδάρυε τα πνεύματα Βασιλεύς δέ ούδαμοϋ. Και εις τα μικρότερα κράτη της Γερμανίας άπεποιοϋντο τό άτυχον Στέμμα.

Τότε τό όνομασθέν υπό των αντιπάλων ύπουργείον τοϋ αίματος, δέν έδυνήθη να μείνη άπχθές εις αύτην την υπε- ρπληρωθείσαν πικριών καρδίαν τοϋ Έθνους και οι άποτε- λούσντες αυτό, αφήσαντες την έξορίαν των, συνήρχοντο έξ όλων των άρων της Ελλάδος εις Αθήνας, όπως συσκε- φθώσι περι τοϋ πικρέτου. Και όπως εις τό «όσοι πιστοί προστέλετε» τοϋ ίστχμένου επί της Ίερξς Πύλης Ίερέως, προθύμως οι πιστοί προσήρχοντο έξ όλων των Έπαρχιών εις Αθήνας και αποδαλόντες πχχαν ύπομονήν και συγκα- τάχσιν προς τους έπιβουλευθέντας τόσον οίκτρώς την ειρή- νην τοϋ Έθνους, όμοφώνως και έν πλήρει άρμονία άπεφά- σισαν την επάνοδον τοϋ Όθωνος. Και εξέλεξαν σεβαττόν πρόσωπον, μη άνήκον εις οϋδεμίαν απόχρωσιν, και συμ- παθές προς τους Βασιλείς, να απέλθη εις Γερμανίαν και υποβάλλη εις τον Βασιλέα Όθωνα την αίτησιν της συγκα- ταθέσεως του εις τας ένεργείας των υπέρ της Παλινορθώ- σεως.

Συγχρόνως όμως, κατά παράδοξον σύμπτωσιν της Είμαρ- μένης, ένψ οι αποφασίσαντες την επάνοδον τοϋ Όθωνος συνεκεντρώοντο έν Αθήναις, όπως άναμείνωσι την επάν- τησιν τοϋ Όθωνος και καθορίσωσι τας ένεργείας των συνωδά τη έπιθυμία Αυτοϋ, έσχηματίζετο και άλλο κέντρον ένεργείας προς τον αυτόν σκοπόν, οϋχι υπέρ τοϋ Όθωνος άλλ' υπέρ τοϋ επιδόξου Δικδόχου Λουδοβίκου.

Ο Βαυκρός πρεσβευτής Όμπεση, άδέξιος διπλωμάτης έντελώς και οϋδέποτε έννοήτας τό Έλληνικόν πνεϋμα, όπως και πάντες οι προκ άτοχοι του, υπό στενών δέ ιδεών και θρη- σκευτικού φανατισμοϋ έμπνευόμενος, ένόμισε κατάλληλον την εποχήν, ώτε βασιλεύς ακόμη δέν έφκίνετο οϋδεις έπι- θυμών τον Θρόνον της Ελλάδος, και αί πολιτικά έριδες ηΰξκνον με όλην την έξοχον πατριωτικήν δράσιν των κατά μήνα έρχομένων εις την Προεδρείαν της Έθνοσυνελεύσεως έντίμων και υπερόχων άνδρών, να εισπηδήση εις τον κενόν θρόνον, φέρων τον πρίγκηπα Λουδοβίκον επ' αυτού, άνευ της άλλχγης τοϋ θρησκευματος.

Και οϋτω, δολίως φερόμενος ο πρεσβευτής Όμπεση, και βαναύσως συλλογίζόμενος, ένόμισεν, ότι, ρίπτων διά τοϋ κ- ραθούρου χιλιάρδας τινες σφάντζικες (άργυροϋν νόμισμα της εποχής εκείνης αξίας 95 λεπτών) εις τό πλήθος διά τοϋ Προξένου της Βυαρίας Μπερνάου, έξησφάλιζε την κατοχήν τοϋ θρόνου εις τον Πρίγκηπα Λουδοβίκον. Αφρον κεφαλή, εκ των ιδίων κρίνοσα τα άλλότρια, δέν έφαντάσθη οϋδέ- ποτε, ότι ύπάρχει εις τον κόσμον λαός, ως ο Έλληνικός ιδεολόγος και υπερόφανος, περιφρονών τό χρήμα, λατρεύων τό μεγαλειον της πατρίδος του και την ήθικότητα των κυβερνώτων αυτών.

Έσχηματίσθησαν οϋτω δύο κέντρα, τα όποια κατά τό φαινόμενον είχαν τον ίδιον σκοπόν, ένψ ήσαν έντελώς αντί- θετα προς άλληλα, και έντελώς άσχετα, και τα όποια δι- κκίως έν τας ένεργείας των επέσωσαν την άνησυχία της έθνοσυνελεύσεσεως. Και οι ύπουργοι φοβηθέντες νέας ταρκα-

χάς και πληνηθέντες μεταξϋ τών δύο κέντρων, μέν σκο- ποϋντος έν πάτη νομιμάτηι και ήτχιξ την επάνοδον τοϋ Βασιλέως Όθωνος κατά την έπιθυμίαν τοϋ λαοϋ, όστις άπ- ηλπίζετο άναμέων νέον Βασιλέα, και όστις ήρχισε πλέον άνυπομύνω; να φωνή « Βασιλέα και ξ; εινε από ξύλου» τοϋ δέ σκοποϋντος, έν κρυπτῶ και κπρχδίστω την κατκπτήσιν της έπιθυμίας τοϋ λαοϋ δι' όρθόδοξον γενεάν Βασιλικήν, κατά τους νόμους τοϋ Κράτους, και έλπίζοντος να δελεσθη τό πλήθος εκ της κπρκαμένης χρηματικής γενικιοδωρίας, άπε- φάσισαν να κπκαδιώξωσι ποινικῶς πάντα, ένεργούντα την επάνοδον της Δυναστείας, ήτις είχε κηρυχθη έκπτωτος. Και ήρχισαν αί συλλήψεις των υπόπτων, μεταξϋ των όποιών και σηκαινοντα πρόσωπα. Έκ Δωριδος μετεφέρθησαν δέσμιοι ως λησταί εις τας Αθήνας ο γερουσιαστής Πκκπαπολίτης και ο βουλευτής Α. Λιδωρικής και ένεκλεισθησαν εις τον Μεν- δρεσέ, μέχρι της μετκρρξς και τῶ λυιπών υπόπτων, μετά την όποιαν θα έγινετο και τκκτική άνάκρισις. Και άνεμέ- νετο ο Πετροπουλάκης εκ Μεσσηνίας, ο Χκτζίσκος εκ Ακ- μίας, διεθρυλετο δε και η σύλληψις τοϋ Λυκούργου Λογο- θέτη αρχιερέως. Εϋτυχῶς επισυμβάχα όλως τυχάως σκηνή άστεια και τραγική συνάμα, έφερσν εις φῶς τας ζοφερὰς ένεργείας τοϋ πρεσβευτοϋ Όμπεση όλως αντιθέτους τοϋ Όθω- νικού πυρήνος, και την τκπεινήν ένεργείαν αυτού, διά δωρο- δοκίαν έλιπκροϋντος την θέλησιν τοϋ Έθνους. Άλλά και άλλο έπεισόδιον συνετέλεσεν εις την άποφυλάκισιν των δύο προφυλακισμένων εις τον Μενδρεσέ Κ. Πκκπαπολίτη και Λι- δωρική. Οι έν Αθήναις συγγενείς των φοβηθέντες διά την ύγείαν τοϋ γέροντος Πκκπαπολίτου, μεταξϋ των ρακενδύτων φυλακισμένων των ρυπκρῶν και οζώντων ρακῆς, κπρκαλέσταν τον Ύπουργόν Άνδρέαν Αϋγερινόν να μεταθέτη τούτους εις τι καθαρώτερον μέρος, όπως μη επέλθη δυστύχημα εις τον γέ- ροντα. Αμέσως ο Ύπουργός διέταξε την μεταφοράν των εις τό κατστάμα της χωροφυλακῆς, όπου ήτοιμάσθη δω- μάτιον με δύο κλινας, και φρουρός έτέθη έξωθεν της θύρας. Ο φρουρός χωροφύλαξ ήτο εκ Σμύρνης και έπομένως οϋδε- μίαν έντύπωσιν τῶ εκκαμε, αν οι φυλακισμένοι οϋτοι ώνομά- ζοντο Πακκπολίτης και Λιδωρικής. Άλλ' όταν ήλθεν η ώρα της άλλχγης τοϋ φρουροϋ, Δωριεύς χωροφύλαξ αντικατέστησε τον Σμυρναϊον, και έρωτήσας ποιοι οι κκθειργμένοι έμαθε τα όνόματά των «Βρέ μίλα κκλα,» λέγει ο Δωριεύς, μη γκάνεις σιακάδες (άστεϊότητας). Ο δυστυχής Σμυρναϊός επαναλαμβάνει, ότι οϋτω όνομάζονται οι προφυλακισμένοι. Ο Δωριεύς δέν έχασε καιρόν· σνάζει πάντας τους χωρο- φύλακας τους Δωριείς, οι όποτοι άπετέλουν και τον μεγα- λειτερον αριθμόν της χωροφυλακῆς, και με τον άερα τον αντιπειθκρχικόν, όστις επνεσε κατ' εκείνην την εποχήν επί- όλου τοϋ στρατοϋ και με την πεποίθησιν ότι εκκστος δύνα- ται να έχη την γνώμην του και να την επιβάλλη μετά την έξωσιν τοϋ Τυράννου, τειθείς επί κεφαλῆς αυτών, εισέρχεται εις τό γραφεϊον τοϋ Μοιράρχου και τῶ αποτεινει λακωνι- κήν προσλαλιάν άνευ διατυπώσεων και ίεραρχικῶν κκνονι- σμῶν.

«Ακού δῶ, Κῆρ Μοιράρχε; έχουν τους άφερτάδες μας φυλακή πές τους σῶ, κῆρ Μοιράρχε, σέ κεινοῦς ποῦ τους

βάλλαρ: άρ πρωτ σούρουπα δέν τους βγάλουρ, φεύγομεν όλου μαζί με δαύτους άπάνω στα βουρά στα Βαρδοῦσα κι' άς έρθουρ να μας βροῦν».

Κρύος ιδρώς περιέχυσε τον Μοίραρχον. Άλλά νοήμων και άντιληφθεις των περιπτώσεων, λέγει αύτοίς, ότι βεβχίως κχποια κπρεννόσις θα έλαβε χώραν, και ότι άμέσως θα ειδοποιήση τον Ύπουργόν, ο όποιος διατελει εις άγνοϊαν ίσως τοϋ τί έγεινε διά τους άφερτάδες και πιστεύει ότι θα άποφυλακισθῶσι. Αποστέλλει λοιπόν ιδιαιτέρην έπιστολήν εις τον Ύπουργόν, ότι άπειλείται σκάσις, έν δέν προλά- βουν τό τκχύτερον να άνακρίνουν τους κκτηγορουμένους και ότι άπεξεδύετο πάσης εύθύνης, μη δυνάμενος να έγγυηθη διά την τάξιν.

Ητο ένδεκάτη μ. μ. ότε έλαβε την έπιστολήν ο Ύ- πουργός Άνδρέας Αϋγερινός· άπέστειλεν άμέσως εις άνκ- ζήτησιν τοϋ Ανακριτοϋ, με την διαταγήν να πορευθη κχ- ρυκτα, όπως άνακρίνη τους κκτηγορουμένους, οϋτινες εκοι- μῶντο τον ύπνον τοϋ δικαίου. Τους άφυπνίζουσι, τους άνκ- κρίνουσι και έρχεται εις φῶς η αλήθεια. «Οτι οϋδεμίαν γνῶσιν έχουν των τεκταινομένων, και ότι πρό πολλοϋ και- ροϋ δυστυχῶς δέν ύπάρχουν σφάντζικες εις τα βουρά των, ότι δέν εκρυφταν ποτέ οϋτε τό κρύπτουν, ότι άνήκουσιν εις τον Βασιλέα Όθωνα, και ότι κκτακρίνουσι την Μεταπολί- τευσιν, άλλ' ότι και εις οϋδεμίαν προδκίνουσι προσπάθειαν η ένεργείαν έναντίον τοϋ κκθεστώτος, από πνεϋμα ειρήνης και ήσυχίας τοϋ τόπου. Οτι θα προδῶσι τότε μόνον εις ένεργείας, ότε πεισθῶσιν ότι κίνδυνος άναρχίας επαπειλεί την χώραν, μη εύρισκομένου κκκαλλήλου βασιλέως». Άλλ' έως οϋ γίνωσιν αί δέουσαι άνακρίσεις και έως οϋ κατορθωθη να εύρεθη ο μίτος της διπλής αυτης υποθέσεως και χωρι- θῶσιν οι σκρπι των εύρειών προλέσει τῶ λεγομένων Όθωνιστών, έμμενοντων εις την επάνοδον τοϋ Όθωνος μό- νον έν περιπτώσει άπελπισίας, και των άλλων, οϋτινες διά δωροδοκίας και άπατηλῶν υποσχέσεων ένήργουν υπέρ τοϋ Διαδόχου και της Βαυκρικής Δυναστείας, έφθασεν η χα- ραυγή και τό πλήθος των Δωριέων γαλατάδων έξωσε τό Γραφεϊον της Χωροφυλακῆς, έτοιμον προς υπεράσπισιν των άφερτάδων. Ο δέ άνακριτής έξερχόμενος και ιδών την ά- γρίαν όψιν των Δωριέων, γελῶν εκ καρδίας, εισέρχεται πάλιν εις τό δωμάτιον των κκτηγορουμένων και λέγει: εγῶ σὰς εκήρυξα ήδη άθῶους, άλλ' εμε ποιος θα σώση εκ των χερῶν των γαλατάδων; Έδέησε λοιπόν ο Α. Λιδωρικής να κατέλθη όμοϋ με τον άννακριτήν και ιδῶσιν ότι οι άφερτάδες εινε έλεύθεροι.

Το πρξγμα όμως είχε τον αντίκτυπον εις την Βυαρίαν. Η Βυαρκική Κυβέρνησις λίαν έταράχθη διά την άδεξιό- τητα τοϋ πρεσβευτοϋ της, έμπιστευθέντος λεπτήν πολιτι- κήν υποθεσιν εις τον πρόξενον Μπερνάου, άπλοϋν έμπορον, ο- στις οϋτε τον τόπον έγνωρίζεν, οϋτε την διεπούσαν πολιτι- κήν. Ο πρεσβευτής Όμπέση υπέπεσεν οϋτω εις δυσμέ- γειαν και άνεκλήθη υπό τοϋ Βασιλέως Μαξιμιλιανοϋ, όστις πάντοτε ήκολούθησε την Άγγλικήν πολιτικήν εις τα συμ- φέροντα τοϋ βασιλείου του και δέν επεθύμει να δυσκρε- στήση την Άγγλικήν Κυβέρνησιν, εις εποχήν καθ' ήν τόσον στενοχωρημένη ερίσκητο διά την εύρεσιν ήγεμόνος της

Ἑλλάδος. Πολὺς δὲ λόγος ἐγένετο περὶ τούτων ἐν τῇ Ἐθνικῇ Συνελεύσει καὶ πολλοὶ προτείναν αὐτηγῆς ποινὰς διὰ τοῦς τυχόντας τὸ καθεστῶς καὶ εἰκοσάμελης ἐπιτροπῆς ἐψηφίσθη νὰ μεριμνῆ καὶ νὰ βοηθῆ τὴν ἔρευνην τῶν Εὐεργετιδῶν Δυνάμεων πρὸς εὔρεσιν θυσιασίου. Ἀλλὰ μὲ ὅλα ταῦτα καὶ μὲ τὴν φρόνησιν, ἣν ἐπεδείξατο ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις εἰς πᾶσας τὰς πράξεις της, ὁ σπύρος τῆς ἀντιπειθαρχίας εἶχε ριφθῆ, αἱ στρατιωτικαὶ ἀξιώσεις ἐλάμβανον κηρυκτικὰς διαστάσεις καὶ ὁ πατριάρχης ἐπιπέσει ἀνεκπορεύτως θὰ ἐφλόγιζε τὰς Ἀθήνας.

Καὶ οἱ μὲν Ὀθωνιστὰὶ ἀπὸ ἀλλοχθέντες τοῦ ἐπιπέτου τῶν δολοφονικῶν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Βαυαρίας, ἐδίκινον ἡσύχως πρὸς τὸν κοπὸν τῆς παλινορθώσεως, ὁ δὲ λαὸς ἐνοήσας τὴν πλεκτάνην αὐτῶν ἐρρίψεν εἰς τὴν λήθην πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, σημειώσας τὴν ἐποχὴν μόνον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ Ἰερατικά καὶ ἡ σφίγγις».

Ἰννελόπι Παπαδιοπούλου

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὸς, καὶ εἰς τὸν θάνατον αὐτὸν ἀκόμη, μὲ μίαν σκιὰν αὐστηρότητος εἰς τὸ κτίσθαι καὶ ἀπωστεωμένον πρόσωπον, μετὰ τὰ κηρυκτικὰ καὶ πολὺ τιμα ἐνδύματά του, μὲ τὴν ὀλόχρυσον βασιλικὴν τιάραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μὲ τὰς χεῖρας εἰς στάσιν προσευχῆς, ὁ Πάπας φαίνεται ὡς ἀκρυβισμένος μᾶλλον ἐπάνω εἰς τὸ νεκρικὸν τοῦ φέρετρον.

Τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Πέτρου, εἰς τὸ ὅποσον ὁ μέγας νεκρὸς εἶνε ἐκτεθειμένος εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα καὶ πολυτελέστερα εἰς ἔργα τέχνης καὶ πολυτέλειαν ἀρχιτεκτονικῆς καὶ διακοσμῆσεως.

Ἐν κηκλίδωμα ἐπίχρυσον χωρίζει τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο ἀπὸ τὸν δεξιὸν τοῦ κολοσσαίου ναοῦ νάρθηκα. Εἶναι τὸ μεσαῖον ἀκριβῶς μετὰ τῆς σειρᾶς τῶν παρεκκλησίων, τὰ ὅποια πολυτελῆ καὶ ὠραῖα διαδέχονται εἰς ἀτελείωτον ἄλυσιν τὸ ἐν τὸ ἄλλο, ὡς αἰθουσαι κηκλικαὶ, εἰς τὰς ὁποίας ἡ θρησκευτικὴ πολυτέλεια ἔχει συλλέξει ἀτιμῆτους θησαυροὺς τέχνης καὶ κάλλους καὶ πλούτου.

Μὲ τὸ ἡμίφως τῶν τρεμοσβυνουσῶν λαμπάδων αἱ ὁποῖαι περιβάλλουν τὸν πολυτελῆ θρόνον, ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ φέρετρον καὶ μὲ τὴν ἀνταύγειαν τῶν χρυσῶν στολῶν τῆς εὐγενούς τιμητικῆς φρουρᾶς, ἡ ὁποία εἶναι παρατεταχμένη περὶ τὸ κήρυμα, τὸ θέαμα προσλαμβάνει μίαν φανταστικὴν μεγαλοπρέπειαν ἐπισήμου μεσαιωνικῆς ἐορτῆς, καθ' ἣν τὰ χρυσακράνη μὲ τοὺς πολυχρόμους θυσάνους καὶ τὰ ἀπαστράπτοντα ξίφη καὶ αἱ λόγχοι αἱ στίλβουσιν ὡς νὰ ἦσαν ἀπὸ ἀδάμαντας ἀδελφόνονται μὲ σταυροὺς καὶ μεθρησκευτικὰ λάβρα καὶ μεθρησκευτικὰς συνοδείας καρδινκίων καὶ ἐπισκόπων καὶ ἀσῆμων ἐφημερίων.

* *

Ἐπὶ τρεῖς τῶρα ἡμέρας παρήλασκον πρὸ τοῦ παρεκκλησίου αὐτοῦ κατὰ σειρὰν συνεχῆ καὶ ἀτελείωτον ὅλοι οἱ πιστοὶ καθολικοὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ἐλευθερόφρονες καὶ ὅλοι

ἐκεῖνοι ἀκόμη διὰ τοὺς ὁποίους μίκα θρησκευτικὴ ἐορτῆ, ἔστω καὶ πένθιμος, ἔστω καὶ ἐπισημῆς εἶναι δικαστέως ὑπερτάτη, εἶναι ἀπόλυτοι ὀρθολογῶν καὶ πνευματικῶν ἀνεξέδοτος, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ ποιήσῃ καὶ νὰ φειδύνη τὴν ζωὴν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν στιγμήν, καθ' ἣν μόνον εἰς τοὺς ἐκλεκτοτέρους ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος δι' εἰδικῶν εἰσιτηρίων, ὁ νεκρὸς δὲν ἔχει πλέον τὴν μορφήν ἀγορᾶς, ἀλλ' οὕτως τὸ πλῆθος ἀποτελεῖ πλέον τὴν μεγάλην ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γύρω πολυτελῆ μεγαλοπρέπειαν τοῦ Ἁγ. Πέτρου.

Κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἡ Ρωμικὴ Καθολικὴ ἀριτοκρατία καὶ ὁ κλήρος καὶ τὸ πλῆθος καὶ κατὰ τὴν κατηγορίαν, καὶ οἱ πρεσβευτὰὶ τῶν ξένων κρατῶν, οἱ παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Ἐδρᾷ ἀπεσταλέμενοι, καὶ ὅ,τι ἐν γένει ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ διεθνὴς τὴν στιγμήν αὐτὴν πλῆθος τῆς Ρώμης, συγκεντρώνεται εἰς τὸν κολοσσαῖον ναὸν, τὸν ὅποσον φωτίζουν μὲ ἕν φῶς ἡρεμῶν καὶ γλυκῶν οἱ ἀπὸ τὴν ὄρασην εἰς ἀρμονικὰ συμπλέγματα σκορπισμένοι ὡς ἀστερισμοὶ πολύμορφοι μικροὶ ἠλεκτρικοὶ λαμπτήρες.

Τὰ μαῦρα ἐνδύματα καὶ αἱ μαῦραι ἀμυρίστεις κυριῶν μὲ τοὺς μαῦρους πέπλους εἰς τὰς κεφαλὰς ἀποτελοῦν τὸ πένθιμον σημεῖον τῆς στιγμῆς. Ἡ ἐκκλησία λάμπει ὅλη μὲσθ εἰς τοὺς χρυσοὺς στολισμοὺς καὶ εἰς τὰ ὄργανα τῶν λευκῶν κηρυκτικῶν ἀγκυλίων της καὶ εἰς τὰς συστοιχίας της τοῦ κορινθιακοῦ καὶ ἰονικοῦ καὶ καὶ τὸν ρυθμὸν κινήων της καὶ τῶν ταντελωτῶν ἀψίδων της, καὶ εἰς τὴν μέσθ τῶν χρωμάτων τῶν πολυτίμων εἰκόνων της.

Ὁ Ἁγ. Πέτρος κολοσσαῖος πάντοτε μὲ τοὺς βραχίονάς του τοὺς νεφῶδεις, οἱ ὁποῖοι φαίνονται νὰ φέρουν μὲ ἀγωνίαν τὸ γιγάντιον κλειδί τοῦ Παραδείσου, μὲ τὸ βλέμμα του τὸ συνοφρωμένον καὶ τὸ ἐπιβλητικόν, δὲν φαίνεται νὰ ἤνοιξεν ἀκόμη τὰς θύρας καὶ νὰ ἠτοίματε τὴν θέσιν τὴν ἐκλεκτὴν, τὴν ὁποίαν θὰ καταλάβῃ εἰς τὸν παράδεισον ὁ διάδοχός του, ὁ ὁποῖος ἠγωνίσθη καὶ ἐπολέμησεν ἀνδρείως, ἀλλὰ καὶ ἠτήθη, φεῦ! εἰς τὰ κυριακικὰ του ἐπὶ τῆς Ἁγίας Πόλεως δικαιοῦματα.

Αἱ κηρυκτικαὶ μαρτυραὶ, αἱ ὠραῖαι αὐταὶ γυναικες μὲ τοὺς κορμούς των τῶν ὑπερηφάνων Καρυκτικῶν, μὲ τὰς στάσεις των τὰς πλαστικὰς, μὲ τὰ κάλλη των τὰ ἄδολα καὶ ἀγνὰ φαίνονται ὡς νὰ ἀναμένουν μὲ τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα ἀνὰ χεῖρας τὴν πρέλασιν τοῦ μαρτυρήσαντος μεγάλου φυλκισμένου τοῦ Βατικανοῦ, ὁ ὁποῖος, ἀν δὲν εἶδε ζωντανὸς τὰ μέλη του νὰ ἀροτηριάζωνται ἀπὸ τὰς χεῖρας θεμίων, ὡς τὰ ἰδικὰ των, εἶδεν ὅμως τὴν ἐξουσίαν του νὰ κρηκτικῆται καὶ τὸ κράτος του νὰ χαλαροῦται καὶ τὴν ἐπιτροπὴν του νὰ καταστρέφεται καὶ ὑπέστη τὴν ὀδύνην καὶ τὴν ἀπρηγόρευτον τοῦ πικροῦ αὐτοῦ μαρτυρίου ἐπὶ εἴκοσι πέ. τε ὅλα ἔτη.

Αἱ εἰς ποικίλα συμπλέγματα καὶ κρηκτικὰς ὠραῖαι παρθέναι, αἱ ὁποῖαι ἐξαπλώνουν τὰ γυμνά των κάλλη μὲ στάσεις καλλιτεχνικὰς γυναικῶν τῆς χερᾶς καὶ τῆς ἠδονῆς μᾶλλον, ἐπάνω εἰς σκροφάγους Πατρῶν καὶ εἰς μνημεῖα εὐγενῶν, ὅλοι αὐταὶ αἱ Ἀπίδες τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὰς ὁποίας οἱ νεώτεροι Φειδῶν καὶ Πραξιτέλεις ἀδελφωσαν μὲ τὴν θρησκείαν τῆς ἀπλότητος καὶ τοῦ μυστικισμοῦ, μὲνουν ἀκίνητοι εἰς τὰς θέσεις των, κύματα ὠραῖα καὶ γρηκτικὰ

καὶ πλίκσιον ἀληθινοῦ κάλλους εἰς τὴν ἐπικηδεῖαν παρλασιν.

Ἄλλ' ἐφ' ὅσον αἱ στιγμικὰ κρηκτικὰ ὁ νεκρὸς μεταβάλλει ὄψιν. Βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀρχίζου νὰ ἐμφανίζονται ἀπὸ τὰς μετὰ τοῦ Βατικανοῦ συνεχομένους θύρας τὰ κρηκτικὰ καὶ συντάκτικα στρατοῦ Παπικοῦ. Καὶ πρῶτον ἔρχεται ἡ φρουρὰ τῶν εὐγενῶν guardianobli, ὅλοι μὲ λευκὰς στενάς σκελεῖς, μὲ ὑποδήματα στενά μέχρι τῶν γονάτων, μὲ ὀλοχρύτους στολὰς, στήλας, φάρκου, μὲ χρυσακράσεις δικηκτικουμένους ἐπὶ τοῦ θώρακος, μὲ πλῆθην κρηκτικῶν ἐπὶ τοῦ στήθους, μὲ μακρὰ ξίφη, μὲ περιεφελίας ἀπικτηκτικῶν τὰς ὁποίας σκεπάζει πλούσιος θύσας ἀπὸ μαῦρα περᾶ. Εἶνε ὅλοι αὐτοὶ ἡ χρυστὴ νεολία τοῦ καθολικοῦ κόσμου, πρίγκηπος καὶ δοῦκες καὶ κρηκτικοὶ καὶ κόμητες. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτοῦ, ἔρχονται οἱ μὲ βύσινον χρῶμα θωρακοφόροι, οἱ λεγόμενοι ἀκόλουθοι τῆς ἑδρας τοῦ Πάπα οἱ ἀκόλουθοῦντες αὐτόν, ὅταν ἐξέρχεται μὲ τὸ φρεσιὸν του. Ἐπειτα ἔρχονται οἱ σωματοφύλακες, αὐτοὶ μὲ λευκὰς καὶ μαῦρας στολὰς καὶ τελευταῖα ἡ φρουρὰ τῶν Ἑλβετῶν μὲ τὰ δόρατα τὰ ὑψηλὰ ἀνὰ χεῖρας, μὲ τὰς ὀλίγον ἀρλεκινικὰς, στολὰς τὰς ἐρυθρὰς, καὶ κηκτικὰς καὶ μαῦρας καὶ μὲ τοὺς σκούφους των, τοὺς ὑψηλοὺς καὶ ὀγκῶδεις τῶν Οὐσάρων, τοὺς ὁποίους σκεπάζει γύρω-γύρω πλούσιος λευκὸς θύσνος. Αὐτοὶ εἶναι πολυκρηκτικότεροι, ὅλοι ὑψηλοί, ὠραῖοι καὶ ἐκλεκτοὶ ἄνδρες, βαδίζοντες ἀνὰ δύο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ των καὶ τῶν ἀξιωματικῶν ὅλων χρυσοφορεμένων.

Ὁ κόσμος τῶν κοινῶν θνητῶν παραμερίζεται ὀλίγον, πρὶν ἢ ἀτακτος κυκλοφορῆσαι τοῦ πλήθους κρηκτικῆται καὶ ὄστρατος κρηκτικῆται εἰς τρόπον, ὅστε νὰ διέλθῃ δι' αὐτοῦ ἡ συνοδεία τοῦ κλήρου. Ἡ συγκίνησις τοῦ πλήθους, τοῦ ὡς πρὸ ὀλίγου ἀδιαφόρου συζητοῦντος, ἀρχίζει νὰ γίνεταὶ αἰσθητή.

Ἄφνης μίκα μελωδία μουσικὴ ἀκούεται ἐξερχομένη ἀπὸ τὸ ἀντικρυθὸν κρηκτικῆται, τὸ ἀντιμέτωπον πρὸς τὸ τοῦ νεκροῦ, μίκα κίνησις κρηκτικῆται πρὸς τὴν πλευρὰν ἐκείνην καὶ ὁ χορὸς μὲ τοὺς θυμικῶν ἀοιδῶν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἐμφανίζεται πρῶτος κρηκτικῶν τὸν ναὸν κατὰ πλάτος, ἀπὸστασις, ἐννοεῖται, μεγάλη, λαμβανόμενων ὑπ' ὄψιν τῶν ἀπικτευτῶν διαστάσεων τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Οἱ μικρότεροι ἀοιδοὶ τοῦ χοροῦ κρηκτικῶν μικρὰ τύμπανα, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν γίνεταὶ χρῆσις.

Ἡ συγκίνησις τοῦ πλήθους αὐξάνει ἀκόμη περισσότερον. Ἀπὸ ὅλων τὰ στόματα ἀκούονται αἱ λέξεις: οἱ καρδινάλιοι! Καὶ πράγματι οἱ καρδινάλιοι τρηκτικῶν τέσσαρες, νομίζω, ἐμφανίζονται, ὁ εἰς ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον μὲ τὸν κρηκτικῶν Ὀρέλια ἐπὶ κεφαλῆς, μὲ τὸν ὑψηλὸν καὶ νεώτατον Ραμπόλλα κρηκτικῶν μετὰ τῶν ἄλλων ὅλοι κρηκτικῶν μὲ τοὺς μακροὺς ὡς πορφύρας κρηκτικῶν των, μὲ τοὺς κόκκινους σκούφους των, μὲ τὰ κόκκινα καὶ κηκτικῶν θρηκτικῶν πρόσωπά των, μὲ τὰς ὄψεις των τὰς ἀπικτεῖς καὶ ἀδιαφόρους ὡς νὰ διευθύνωνται εἰς κρηκτικῶν ἐορτήν. Δύο ἢ τρεῖς ἰσχυροὶ καὶ λεπτοφρεῖς καὶ γέροντες, αὐτοὶ φαίνονται ὀλίγον νευρικοὶ. Ἴσως εἶνε ἀπὸ τοὺς ὑποψηρίους. Ὁ καρδινάλιος Ὀρέλια κρηκτικῶν καὶ ἀντικρηκτικῶν μορφή. Ἐνκ στό-

μα κρηκτικῶν, κρηκτικῶν, ἐπίμονον, κρηκτικῶν τὸ ἀτυμβιβαστικὸν καὶ τὸ στρυφνὸν θὰ ἐξέρχεται βέβηκα ἀπὸ τὸ στόμα αὐτό. Ὁ Ραμπόλλα κρηκτικῶν, ἴσως δι' αὐτό, διότι εἰς ἐξουσίαν νὰ βιάζεται, κρηκτικῶν ἀν καὶ νεώτερος τῶν ἄλλων νὰ εἶνε ὄχι μόνον ὑποψήριος, ἀλλὰ νὰ ἔχη καὶ ἐλπίδας ἐπιτυχίας. Ὁπισθεν τῶν καρδινκίων εἶνε οἱ ἀρχιεπισκοποι μὲ λίαν αὐτοὶ κρηκτικῶν καὶ οἱ ἱερεῖς τῆς Ρώμης. Ὅλοι αὐτοὶ ὀμιλοῦν, συζητοῦν καὶ οἱ νεώτεροι ἔχουν μίαν ἀκρίβητον εὐθυμίαν, γελῶντες μὲ τὸ τίποτε καὶ ὡς ἀτακτικῶν κρηκτικῶν, συκρηκτικῶν εὐθὺς ὡς ἀντικρηκτικῶν ὅτι κρηκτικῶν.

Τέλος ἡ κίνησις κρηκτικῶν. Ἡ μουσικὴ ἀκούεται ἐντονωτέρω, μίκα δέησις ψάλλεται, ὁ νεκρὸς κρηκτικῶν. Ποῖοι τῶν ἐτήκωτων δὲν κρηκτικῶν ἀκριβῶς, τὸσον πικροὶ εἶνε περὶ τῆ φέρετρον οἱ κρηκτικῶν μὲ τὰς θυσάνους περιεφελίας. Ἡ περιφρᾶ γίνεταὶ ἀπὸ τὸ ἕνω μένος διὰ τῶν ἀψίδων τοῦ ναοῦ, κρηκτικῶν πρὸ τοῦ κρηκτικῶν νάρθηκος, ὅλοι φωτισμένου μὲ λαμπάδας, στρέφει διὰ τῆς ἀψιδωτῆς σειρᾶς τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς καὶ ἔρχεται εἰς τὸ ἀριστερὸν κρηκτικῶν κρηκτικῶν, ὅπου θὰ ψαλῆ ἡ ἐπικηδεῖα ἀκόλουθα.

Ἐδῶ πλέον ἡ συγκέντρωσις τοῦ πλήθους εἶνε ἀσφικτικῆ. Εὐτυχῶς κρηκτικῶν νὰ ταχθῶ μετὰ τὸ ἐνὸς καρδινκίου καὶ ἐνὸς ἐπισκόπου καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω φέρομαι μόνη ἐγὼ καὶ μίκα κρηκτικῶν Ρωμικῶν μέχρι τῆς θύρας τοῦ παρεκκλησίου. Ἡ κυρία, εὐγενῆς βεβαίως, γνωρίζει τὸν ἐπίσκοπον καὶ ὀμιλεῖ μὲ τὴν, ἐγὼ προσκολλῶμαι εἰς αὐτήν, οἱ φρουροὶ δὲν τολμοῦν νὰ μὲς ἐμποδίσουν καὶ κρηκτικῶν μὲ μείνωμεν ἐντὸς τοῦ κύκλου, τὸν ὁποῖον κρηκτικῶν οἱ θωρακοφόροι πρὸ τοῦ παρεκκλησίου.

Τὸ παρεκκλήσιον, μεγάλο, ὡς αἱ ἰδικαὶ μας ἐκκλησιαί, δὲν ἔχει κανένα πένθιμον στολισμόν. Φωτίζεται ἀπλῆτως καὶ τὸ φέρετρον τοποθετεῖται εἰς τὸ μέσον, περιβαλλόμενον ἀπὸ τὸ κατακόκκινον πλαίσιον τῶν καρδινκίων. Μετὰ τὰς πρώτας ὅμως εὐχὰς οἱ καρδινάλιοι μεταβαίνουν εἰς τὰ καθίσματα των καὶ τότε ὁ νεκρὸς κρηκτικῶν ἀπὸ τὴν φρουρὰν τῶν εὐγενῶν. Αἱ εὐχὰι ψάλλονται ἀτελείωτοι καὶ ἐπὶ τέλους κρηκτικῶν καρδινάλιος κρηκτικῶν λέγει, χωρὶς ν' ἀκούεται. Τότε οἱ ψαλμοὶ παύουν καὶ ἀρχίζει τὸ οἰκτρὸν θέαμα τῆς καλύψεως τοῦ νεκροῦ καὶ τοῦ κρηκτικῶν τῶν τριῶν κρηκτικῶν, εἰς τὰ ὁποῖα εἰσάγεται καὶ κρηκτικῶν ἀπὸ ἐργάτας κρηκτικῶν ἐνδεδυμένους ὁ μὲχρι τῆς χθῆς ἰσχυροὶ καὶ κρηκτικῶν. Εἰκὼν ζωντανὴ καὶ ἀληθινὴ τῆς κρηκτικῶν τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Οἱ καρδινάλιοι, οἱ ὁποῖοι ἔως χθῆς ἐκρηκτικῶν τῶν. Τῶρα ἀδιαφόροι καὶ ἀπαθεῖς ὀμιλοῦν καὶ συζητοῦν χωρὶς κρηκτικῶν νὰ προσέχουν τυπικῶς εἰς ὅ,τι γίνεταὶ. Κρηκτικῶν κρηκτικῶν ἐκεῖ κρηκτικῶν μίαν εὐχὴν, χωρὶς κανεὶς πλέον νὰ τὸν κρηκτικῶν. Καὶ ἐπὶ τέλους μετὰ κρηκτικῶν ὅλοι οἱ ἐντὸς κρηκτικῶν, καθ' ἣν εἶχαν εἰσέλθῃ κρηκτικῶν, ὁ πρὸ ὀλίγου κρηκτικῶν ἐκεῖ κρηκτικῶν γερμίζει καὶ τὸ φέρετρον κρηκτικῶν τῶρα διὰ κρηκτικῶν πρὸς τὰ ἐξω.

Πλὴν τοῦ κλήρου εἰς τὸν κρηκτικῶν λαμβάνουν θέσεις οἱ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι, διάφοροι πρίγκηπος Ρωμῶν μὲ τὰς κυρίας των καὶ κρηκτικῶν εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι εἰσάγονται κρηκτικῶν ἀνωτέρω κρηκτικῶν τῆς φρουρᾶς.

Πρός την δεξιάν πλευράν του πρεσβυτέρου ύψινεται από άγνετες δοκούς και σανίδας ένα ικρίωμα άσχημον, άκονόνιστον και άπίσιον την θέαν. Κάνει τοιαύτην άντιθεση με τους κομψούς κίονας, τους από πορφύριτην λίθον, οι όποιοι στηρίζουν την άψίδα της πλευρας αυτής και με τα άγάλματτα, τα όποια στολίζουν την άντικρυνήν πλευράν του τοίχου.

Από την φρικώδη αυτήν σκλωσιάν εις κρεμασμένα χονδρά σχοινιά, τα όποια υπό τον άμυδρότερον κήπω; φωτισμόν του μέρους έκεινου φάνονται ώς ύφρι; και έρεπτάκηδη, έτοιμα να έπιτεθούν εις το θύμα των. Εί; το ύψος; εις ένο γμένη μία όπη τετράπλευρος, μέτα ει; την όπίκν θά τεθη το φέρετρον, το όποιον περικλείει τον νεκρόν του Πάπκ Λέοντος XIII.

Οί ψκλωμοί άρχίζουν και πάλιν, ο χορός τονίζει έπιταφίους μελωδίας αι όποια όμοιάζον προς τους ψκλωμούς του ίδιου μας έπιταφίου, αλλά με μουσικήν πλέον έξευρωπαϊσμένην, το φορεϊον δένεται έν τω μετξύ με τα χονδρά έκεινα σχοινιά, έργάται άπίσιοι άναρχιζώνται ο ένκς μετά τον άλλον εις το ικρίωμα, άλλος πηδξ μέτα εις τον χίνοντα έπί του τοίχου τάφον και τόφορεϊον σύρεται προς τα ένω με δυσκολίαν, με κόπον. Από κειρού εις κειροή άνούψασι σκακταξ, οι έργάται με τα οκαώδη των ένδύματα σκουρίζουν τον ιδρωτα του προσώπου των, ένω οι ώρχιοι ψκλωμοί ακούονται έντονώτερον, ως διά να μετριάσουν την είκόνα την άπακρωδιωτικήν, την όποιάν προυσιάζει το θεμακ αυτό. Οί έπίσκοποι κάτω έχουν κουρασθή πλέον και άνυπόμονοι μουρμουρίζουν: με πότε θα τελειώση ή ιστορία αυτή! Σιάνει κανεις έδω και ή θρησασία αυτή των τριών ώρων εις άνυπόφορος.

Και το φορεϊον άμείλικτον άναθάνει σιγά, σιγά, αϊωρούμενον κήπως άπειληγικά περι τας κροκλας των κερδινκλιών, και οι έργάται σύρουν όλονέν και τέλος μετξ ώρον περίπου το φέρετρον φθάνει εις το έπάνω μέρος του ικρίωματος.

Έδω άρχίζει έργασία έντελώς τεχνική, σανίδες τοποθετούνται και δοκοί μετξύ ικρίωματος και του τάφου, το φορεϊον ώθεϊται, σπρώχνεται, κυλίνεται, αλλά χωρεϊ. Όλοι κάτω πρκακολουθούν και χάνουν την ύπνομονήν. Οι περισσότεροι εκ των έπισήμων φρακοφόρων προσκποθον να φύγουν, αλλά ή έξοδος από τους πικνούς στοίχους του κόσμου εις άδύνατος.

Τέλος τα σχοινιά άφαιρούνται και με μίαν τελευταίαν προσπάθειαν το φορεϊον χάνεται μέτα εις την τρύπαν έκεινήν την άνοικτήν, όπου θα μείνη δύο έτη διά να έξαχθη και πάλιν και να μετκφερθη εις τον Άγιον Ιωάννην του Ακτεράνου, όπου θάπτονται οι Πάπαι. Αύριον το πρωί το άνοικτόν στόμιον θα έχη κλείσει με την έπιτάφιον πλάκα, εις την όποιάν έχη ήδη χακχθη ή προτομή του νεκρού με το όνομα και τους τίτλους της άρετης και της αγαθότητος του.

Οί έργάται θα έργασθοϋν όλην την νύκτα και αύριον ο ώρχιος ναός δέν θα προυσιάζη πλέον κανέν έχνος θανάτου.

Ο Πάπκς Λέων ο ΙΓ΄ θα άνήκη πλέον εις την ιστορίαν και οι ύποψήφιοι Κερδινκλιοι θα άρχίσουν τας πυρετώδεις ενεργείας των διά την έπιτυχίαν των εις την νέαν πκπικήν εκλογήν. Το Conclave θα συνέλθη την 2αν Αύγουστου, δηλαδή το προσεχές Σάββατον και ύπάρχουν πολλκι έλπί-

δες ότι δέν θα πρκατθη πολύ. Ο άπκλεισμός του Βκτικνου από κάθε τηλεφωνικήν και τηλεγραφικήν συγκοινωνίαν έγεινεν ήδη και οι Κερδινκλιοι άν και συννενοημένοι εκ των προτέρων και έπηρεασμένοι φυτικά από τας φυσικας και πολιτικας και κοσμικας: άείλη έπιρροάς, εις τας όποιας, ως λέγεται μέγα μέρος διεδραμακτίζουσι αι γυναίκες, θα τηρήσουν έν τούτοις τους τύπους; και θα φκνοϋν άνεπηρέαστοι εις την εκλογήν και θα κλειθοϋν εις τα δωμάτια των, όπου υποτίθεται ότι εις την μόνωτιν και την προσευχήν θα λάθουν την έξ ύψους έμπνευσιν διά τον έλεγκτόν του Ύψιστου.

Η ΚΥΡΙΑ GEOFFRIN ΤΟ ΜΕΓΑΛΙΤΕΡΟΝ SALON ΤΟΥ XVIII ΑΙΩΝΟΣ

Η κυρία Geof frin ήτο σχεδόν μεγαλοφυής γυνή, διότι έκαμε έργον, το όποιον θ' άναφέρουν πάντοτε με άπκοιαν ύπερηφάνειαν και θαυμασμόν. Η μικρά αυτή και άσημος ήθέλησε να γίνη ή μεγαλειτέρα κυρία της Ευρώπης και του αϊώνος. Και το έπέτυχε: αυτή την όπίκν άνόμασαν ύπουργόν του καλου κόσμου. Πρέπει να σημειωθη ότι το σκλόνι της κ. Geoffrin δέν ήτο μόνον συγκέντρωσις λογίων, ως εις την αυτήν έπαχήν τα σκλόνια της κερκισίας δέ Λαμπερ και της κυρίας δέ la Popelinier, έξύπων και μορφωμένων γυνικιών, αι όποια εύρισκον μεγάλην εύχαρίστησιν με την συνκαστροφήν των λογίων. Η κυρία Geoffrin ειχε την μεγάλην φιλοδοξίαν να κάμη την οικίαν της το έντευκτήριον όλων των έπισημοτήτων της Ευρώπης και όλαι αι έπισημοτήτες έδέχθησαν τυτο. Κόρη ενός ύπηρετου της Αύλης, άνομάζετο Μκρία Τερέζα Rodet. Έγεννήθη το 1699 και μόνον μετξ τον γάμον της, εις ηλικίαν 14 έτών το 1713 με τον Πέτρον Φραγκίσκον Geoffrin άπλοϋν και σιωπηλόν αλλά ιδρυτήν έργοστασίου καθρεπτών, ή Μκρία Τερέζα άρχίζει να μεξ: ένδιαφέρη πολύ.

Ζη πολύ καλά με τον σύζυγόν της και ένω εκείνος έργάζετα και πλουτίζει, εκείνη έχη την ιδέαν της. Η Μκρία Τερέζα προσκαλει εις το σπίτι της καλλιτέχνας και φιλολόγους, δέχεται και δίδει γεύματα. Ο αριθμός των προσκεκλημένων αυξάνει και ο κύριος Geoffrin δέν ήξέυρει πώς ν' άντισταθη εις αυτό. . . αι δαπάναι αυξάνουν μετξ με τον αριθμόν των φίλων. Έκεινος τους θεωρεϊ ως παρασίτους, αλλά δέν σάεπτετα να φκνη φιλάργυρος. Αύτός ο όποιος άγαπξ περισσότερο από κάθε άλλο τα χρήματά του και την ήσυχίαν του, κατεδικάσθη να τα χάση και τα δύο μετξ η. Ητο εύχαριστημένος να εις έντιμος έργοστασιάρχης και να μην χρεωστη τίποτε εις κανένα, ύπεχρεώθη όμως να γίνη ένκς από τους έπισημοτέρους των Παρισίων και ν' άφήση π' όνομά του εις την ιστορίαν. Είς αλήθεια ότι τα εκληροδότησε χωρίς χακράν και μάκιστα λέγουσι, ότι εις τα γεύματα όπου έδίδοντο εις τόσάπτι του, πρκευρίσκατο ως άγνωστος, πολύ ξένος με όλους τους προσκαλεσμένους. Δέν ειχε ούτε την περιέργειαν να διαβάξη τα βιβλία των συνδαιτημόνων του. Έδοκίμαζαν να του δώσουν να διαβάξη έργα τινά ιστορικα, αλλά του έδιδαν πάντοτε τον πρώτον τόμον, χωρίς να το πρκατηρήση. Τότε υπέφερε το μκρτύριόν του και έλεγε:

«Το βιβλίον εις ένδιαφέρον, αλλά νομίζω ότι ο συγγραφεύς έπανλαμαβάνει πολύ τα αυτά πράγματτα». Άλλοτε πάλιν του ειχον δώσει εις τόμον της Έγκυκλοπαιδείας, τυπωμένον εις δύο στήλας, έδιάβαζε την σειράν της πρώτης στήλης μετξ με την σειράν της δευτέρας και φυσικά δέν έννοϋσε τίποτε. Δέν έξεπλήσσετο όμως και έλεγε άπλώς όπως πάντοτε: «Το βιβλίον εις πολύ ένδιαφέρον αλλά το εύρίσκω άπρημένον».

Ημπορουν να ειποϋν ότι θέλουν, το βέβαιον όμως εις ότι ο κύριος Geoffrin, έφάνη έξυπνος, τουλάχιστον μίαν φοράν εις την ζωήν του: άπέθανεν έγκρίως! Έπειτα από ολίγον καιρόν ένκς ξένος έρωτώσε την κυρίαν Geoffrin: «Είς έγινε λοιπόν ο γέρων εκείνος κύριος, ο όποιος άλλοτε πρκευρίσκατο τακτικά εις τα γεύματα και τον όποιον δέν βλέπομεν πλέον;... Ητο ο σύζυγός μου, άπεκρίθη εκείνη, με μεγάλην άπλότητά: άπέθανε!»

Άληθώς ή βασιλεία της κ. Geoffrin έξησφακίσθη χάρις εις τον κκλόν και προδλεπτικόν Geoffrin, ο όποιος άφησεν εις την γυνάικα του 150,000 εισόδημα και ένκς μέγαρον με όλα τα χρειώδη. Το μέγαρον αυτό έκειτο εις την οδόν Saint Honaré. Αύτα ήσαν διά την φιλοδοξον κυρίαν Geoffrin τα όργανα της βασιλείας της.

Ητο όμως τελείκ νοικοκυρξ και ήξέυρε να μεταχειρισθη την περιούσιαν της, ώστε να διακρέση περισσότερον καιρόν. Πάντοτε έφρόντιζε μεθοδικώς να διοικη το σπίτι της και να κάμη τας δυνατάς οικονομίας.

Είχε πολύ γούστο και αυτό φάνεται από τον λεπτόν τρόπον της έπιπλώσεως, το άρμονικόν σύνολον της μεγάλης αιθούσης και της βιβλιοθήκης.

Ητο παρισινή εις τον άνώτατον βάθμόν ήτο από τα χαριτωμένα εκείνα πνεύματα, τα όποια κάμουν την ζωήν να φάνεται ώραιοτέρη εις εκείνους όπου ζοϋν πλησίον των. Δέν έφυγεν από το Παρίσι, πκρξ το 1766 εις ηλικίαν εξήντα έπτά έτών, διά να υπάγη εις την Βερτοδιν, να χαριετήση τον μεγάλο φίλον της, τον νέον βασιλέα της Πολωνίας. Ουδέποτε έγκατέλειπε την πάλιν και όταν έπήγινε να έπισκεφθη κανέν φίλον εις την έξοχήν, έπέστρεπε πάντοτε το βράδυ, λέγουτα ότι δέν υπάρχει κκλλίτερος άέρας από των Παρισίων.

Και ειχεν βεδαίως άληθινήν ύπεροχήν διά να βασιλεύση πολύν καιρόν εις την παρισινήν κοινωίαν, άν και γκρία. Η κυρία Geoffrin ένεφκνίσθη γκρία από την άρχήν της με γάλης δόξης και τυτο εις ή αιτία της κοινωιακής και κοσμικής δυνάμεως της. Δέν προσεπάθησε να διατηρήση όσον ήδύνατο την νεότητά της: πολύ ένωρις άφησε να φαην ότι έγήρασε: ένω πολλκι γυναίκες καταβάλλουν πάσαν προσπάθειαν διά ν' αναβάλουν το γήρας, ή κυρία Geoffrin έκαμε ακριβώς το έναντίον. Η κυρία Suard έγραφε: Έμπνεί τον σεβασμόν με γλυκύτητα, με το ύψηλόν της άνάτημα, με τα ψαρά μαλλια της τα σκεπασμένα με μία κούφια, ή όποια δένεται κάτω από το σαγόνι, από την τόνον εύγενικήν φορεσιά της και το ύφος της το σκεπτικόν και σκαλόν».

Ο Diderot έγραφε: «Θυμάζω πάντοτε το άπλοϋν και εύγενικόν γούστον με το όπιον ένδύεται ή γυνάικα αυτή». Ίδου λοιπόν το μυστήριον της τότης δυνάμεως! Η κυρία

Geoffrin έγινε άμέσω; μία νέα γκρία. Δέν έδέχετο πλέον τα χαριτωλόγηματτα, τα όποια έχουν συνήθειαν να λέγουσι εις τας νέας γυνάικας. Η κυρία Geoffrin ειχε την ήλικίαν εκείνην ή μάλλον ήθελε να φάνεται ότι την έχη, ή όποια άμύζει εις ένκ ύπουργόν του καλου κόσμου το salon της κυρίας Geoffrin εις το τελειότερον από όλα, τελειότερον από της κυρίας Deffand, από το όποιον ή φίλη της έλειποτάκτησεν, τελειότερον από το της δεσποινίδος Lespinasse. Ητο το κέντρον της συνθροίσεως όλων των έπισημοτήτων του XVIII αϊώνος, και ήτο τόσον κκκλ διοργανωμένο, ώστε όλαι ήρχοντο με μεγάλην εύχαρίστησιν. Κατά την έπαχήν αυτήν όπου τόσον πολύ ώμιλούσαν διά πολιτικήν και θρησασίαν, αύτη άπέφυγε την όμιλίαν αυτήν. Είς την οικίαν της συνθροίζοντο μόνον συγγραφεϊ; και κκκλιτέχναι. Έδιδε τακτικά γεύματα δύο φορές την έβδομάδα, και εις αυτά πρκευρίσκατο μία μόνον κυρία, ή τις Lespinasse. Η κυρία Geoffrin ειχε πρκατηρήσει ότι πολλκι γυναίκες εις ένκ γεύμα κάμουν τους συνδαιτημόνας να μη προσέχουν και ή συνομιλία χακροϋτα, και διά τον λόγο αυτόν εις τον αϊώνκ της γυναικός άποκλείεται αύτη από το salon αυτό, το όποιον εις ή πιστοτέρη είκόνη της έποχής. Η γυνάικα, εις αλήθειαν έμφκνίζεται εις τας έσπερίδες, διότι ή οικία της κ. Geoffrin έξακλουθεϊ να μείνη άνοικτή και το έσπέρας.

Η δόξα της διήρκεσεν είκοσι πέντε έτη. Πώς λοιπόν μία άπλη γυναίκα του λαού, πλουσία, άλλ' άσημος, ήδυνήθη να φθάση και να μείνη εις την πρώτην σειράν εις κοινωίαν πολύ άριστοκρατικήν; Αυτό έγινε διότι ήτο ύπομνηστική και έπιδεξία ή Μαρία Τερέζα Geoffrin. Έγνωρίζε να θέλη, και να θέλη πολύν καιρόν. Έπειτα ήτο χαριτωμένη οικοδόσποινα και αγαποϋσε την άπλότητά. Είχε την άρχήν να μην όμιλη αύτη ή ίδιξ παρξ όταν ήτο μετξ άνάγκη, και τότε μετξ μεγάλης φρονήσεως.

Ηθελε οι φίλοι της να εις και ολίγον σκαλός της και κανεις δέν άπέφυγε την δουλείαν αυτήν. Έγνωρίζε να εις τόσον καλή, και ήθάνετο την άνάγκην να προστατεύη πάντοτε κήποιον. Κατά τα τελευταία έτη της ζωής της έσκατυρίσθη ως να ήτο ύπουργός. Το 1776 έξεδόθη μία κωμωδία με πέντε πράξεις: Το γραφεϊον του Πνεύματος, της όποιας ή ύπόθεσις άνεφέρετο εις την οικίαν της κυρίας Geoffrin. Η κυρία Geoffrin παρουσιάζεται ως μία γελοία σχολαστική, ή όποια καθ' ήμέραν έπανλαμαβάνει τα ίδια λογοπαίγνια. Και εις αύτην την οικίαν της άκόμη ή κυρία Geoffrin, έλευάσθη, και από ποιον; από αύτην την κόρην της, ή όποια έμεινε χήρα εις ήλικίαν είκοσι δύο έτών του Μκρισίου de le Terté-Imbault και ήτο έξυπνη και ιδιότροπος. Εύρισκε άκληρούς τους φίλους της μητρος της και το 1771 έσχημάτισεν ιδικόν της κύκλον, ο όποιος θα ήτο πολύ εύθυμότερος.

Η κυρία Geoffren, εις κατά τον V XIII αϊώνα την δόξαν, διότι εις πνεύμα και θέλησιν και ή έξουσία της υπήρξε μακρά, ένδοξος, παγκοσμια. Σήμερον δέν εις δυνατόν να υπάρξουν salons ως το ιδικόν της άλλ' αι άπόγονοι της δύνανται να μελετήσουν έπιμελώς όπως δήποτε το πρκαδειγμα της άλησμονήτου Μαρίας Τερέζας Geoffrin.

Είρήνη Νικολαΐδου.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

—Έχεις δικίον. Έλησμονήθη. Βλέπεις με τας έδώ ιδέας και προλήψεις ήρχισα και έγώ να ζυμόνωμαι και να συνειθίζω. Αίφνης ειχα έντελώς λησμονήσει ότι διά να εις κανεις τίμιος δέν πρέπει να δανειζεται τον τίτλον αυτόν από την διαγωγήν της γυναικός του.

Ἡ Ἄννα δὲν ἠμπόρσεν νὰ κρατήτῃ ἐν ἀδιόρατον μειδιάμα.

— Διὰ νὰ εἶναι ἰσχυρός, ἐξηκολούθησεν ὁ Νίκος, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχει μόνον φωνὴν βροντερὰν, ἀλλ' οὔτε γρόνθους δυνατούς. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ νικᾷ τὰ πάθη καὶ τὰς ἀγρίας ὀρέξεις, αἱ ὁποῖαι τὸν ἀφομοιοῦν μετὰ κτήνην...

Ἡ Ἄννα τώρα ἐμειδία φανερά. Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἄνδρας τῆς ἐδικαιολογεῖτο διὰ τὰς παρεκτροπὰς του, τὴν διεσκέδαζεν. Δὲν εἶχε πᾶρει τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν τραγικὴν τοῦ ὕψιν, καθ' ὅλον δὲ τὸ ἔτος αὐτό, τὸ ὅποσον εἶχε θέσει ὡς χρονικὸν διάστημα δοκιμασίας καὶ διὰ τοὺς δύο τῶν, εἶχεν ἀποκτήσει τὴν συνήθειαν νὰ φιλοσοφῇ ἐπὶ ὅλων τῶν ἐπεισοδίων, ἅτινα ἢ τύχη, αἱ κοινωνικαὶ ἀπατητήεις καὶ αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς παρενέβαλαν εἰς τὰς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀνδρός τῆς σχέσεις.

— Δὲν ἐλησμόνησα ἐν γούτοις, ὅτι τὸ Συμβόλαιον τοῦ ἰδικού μας γάμου εἶχε τεθῆ ἐπὶ βάσεων πολὺ διαφορετικῶν ἀπὸ τοὺς συνειθιζομένους ἐδῶ γάμους, ὅπως δὲν ἔπαυσα νὰ ἀναγνωρίζω ὅτι μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας εἰς τὸ μεταξὺ αὐτὸ ἔτυχε νὰ γνωρίσω, δὲν δύναται νὰ γίνῃ καμμία σύγκρισις. Εἶσαι ἢ τελεία μεταξὺ τῶν ἐντελεστέρων καὶ ἢ ὥρτια μεταξὺ τῶν ὥραιοτέρων.

Ἡ Ἄννα γελῶσα, τὸν νύχαιρίστησε διὰ τὴν φιλοφρονήσιν.

— Καὶ εἶσαι τελεία, διότι εἶσαι εὐλικρινής, θετικὴ καὶ μὲ τὸ φιλοσοφικὸν σου πνεῦμα ἀλτρουίστρια πρώτης τάξεως. Ἐγὼ ὑπ' ὕψιν μου τὸ σημειωματάριόν σου, τὸ ὅποσον ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν ἀφήνεις ἀκλειδωτὸν καὶ εἰς τὸ ὅποσον ἔχω τὴν ἀδιάκριτον περιέργειαν νὰ ρίπτω ἐν βλέμμα. Λοιπὸν ἐκεῖ μὲ κρίνεις ὡς ἀληθὴς φιλάνθρωπος. Ἐκεῖ ἐκθέτεις καὶ τὴν ψυχικὴν σου κατάστασιν μὲ διαύγειαν, τὴν ὁποίαν θὰ σοῦ ἐξήλευν οἱ μεγαλύτεροι ψυχολόγοι τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καὶ μὲ εὐλικρίνειαν μοναδικήν. Ἐνα ὀρισμὸν σου περὶ γάμου ἀντέγραψα καὶ τὸν κρατῶ ἐδῶ, ὡς τὸν σοφώτερον ὀρισμὸν ἐξ ὅσων ἐδόθησαν εἰς τὸν γάμον μέχρι σήμερον. Εἰς τὴν πρώτην του περίοδον, τὴν μὴ παρατεινομένην πέραν τῶν ἐξ μηνῶν, εἶναι, λέγεις, συνεταιρισμὸς αἰσθηματικὸς· εἰς τὴν δευτέραν, συνεταιρισμὸς ἠθικὸς καὶ οἰκογενειακός, εἰς τὴν τρίτην συνεταιρισμὸς μόνον φιλικός, ὅταν δὲν ἔχη ἐκτραπῆ εἰς ἐχθρικόν.

Διανύομεν, Ἄννα, τὴν δευτέραν περίοδον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σὺ μὲν ἐξέρχῃσαι, ἀν. καὶ δοκιμασθεῖσαι, ἀξία πάντοτε σεβασμοῦ, ἐγὼ δὲ ἠττημένος.

Κατὰ τὸ συμβόλαιόν μας τοῦ γάμου ὁ ἰσχυρότερος ὀφείλει νὰ ἐπιβάλλεται καὶ ὁ ἠττημένος νὰ ὑποχωρῇ. Εἶμαι ὁ ἀσθενέστερος. Σὲ ἀφίνω λοιπὸν κυρία νὰ κανονίσῃς τὰ τῆς ζωῆς μας καὶ τὰ τῆς τύχης μου, ὅπως νομίζεις καλλίτερα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν δύο κτυπήματα βιαστικά. Δὲν ἐπρόφθασαν κἄν νὰ ἀπαντήσουν, ὅταν ὤρμησε καὶ πρὸς τοὺς δύο μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτὰς ὁ Κοκός, τὸ θετὸν αὐτὸ παιδί τῆς Ἄννας, τὸ ὅποσον πρὸ δέκα μηνῶν εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς Ἀμερικὴν μὲ τοὺς συζύγους Λάιν.

Τὸ ἐνηγκαλίσθησαν καὶ οἱ δύο μὲ πολλὴν ἀγάπην, τὸ ἐμάλωσαν μὲ καλωσύνην, διότι δὲν τοὺς εἰδοποίησε περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, καὶ, λησμονήσαντες τὴν τῶσον σοβρᾶν συνουσίαν των, ἐκάθισαν εἰς ἐν μικρὸν καναπέδακι, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ στενοχωρίαν ἐχωροῦσαν καὶ οἱ τρεῖς, μὲ τὸ μικρὸν μεταξὺ των.

Ἀντίκρυ των ἕνας ἀπέραντος καθρέπτης, ὁ ὁποῖος ἐσκέπαζε τὸν ταῖχον ὅλον, ἀνταπέδωκεν ἀμέσως τὴν εἰκόνα τὴν ἀρμονικὴν τοῦ ὥραιου των συμπλέγματος, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ

ὀλίγον χλωμὸν καὶ πενηφοροῦν μικρὸν, ἔδιδεν ἕνα τόνον τρυφερότητος καὶ στοργῆς.

Καὶ οἱ δύο ἐφάνησαν ὡς νὰ ἐξεπλάγησαν εὐχαρίστως εἰς τὸ θέαμα τῆς εἰκόνας, ἣν ἀπεδίδεν ὁ καθρέπτης, καὶ τῶν δύο τὰ βλέμματα συνητηθήσαν ἀμέσως εἰς μίαν σκέψιν κοινὴν καὶ εὐάρεστον.

Τὸ παιδί ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποσον ἡ ζωὴ ἦτο μέλλον ἀκόμη, τὸ παιδί ἐκεῖνο τὸ χλωμὸ καὶ ἀσθενικὸν καὶ τὸ ἀπροστάτευτον, τὸ ὅποσον δὲν εἶχε πλέον μητέρα διὰ νὰ τὸ ἀγκυρᾷ καὶ πατέρα, τοῦ ὁποῖου νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα, τὸ παιδί ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον ἀφυπνίζετο εἰς τὴν ζωὴν ὑπὸ περιστάσεις τῶσον τραγικὰς καὶ τῶσον θλιβερὰς ἤρχετο πάλιν εἰς μίαν ἀπορρηστικὴν τῆς ζωῆς των στιγμὴν, νὰ ἀναπαύσῃ τὴν πονοῦσαν ψυχὴν των εἰς τὸ σπῆτι των, τὸ ὅποσον ἄλλοτε ὠνόμαζεν ἄστυλον χαρᾶς.

Καὶ ἠσθάνθησαν ὅτι εἶχαν τὴν ὑποχρέωσιν καὶ οἱ δύο νὰ ἀφοσιωθοῦν ἔστω καὶ δι' ὀλίγον κειρὸν εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ μικροῦ αὐτοῦ θύματος τῆς τύχης.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Π ὡς β γ ἄ ζ ε τ ε τ ῆς σ κ ο υ ρ ι ε ς. Πολὺ συχνὰ κατστρέφεται ἐν ὥραιον φόρεμα ἢ ἐν πολυτελεῖ ἀσπρόρουχον, διότι μία κόπιτσα ἢ μία κορφίτσα τὰ ἐγέμισε σκουριές εἰς τὴν πλῆθυν. Διὰ νὰ ἀφαιρεθῇ ἡ σκουριὰ κόπτετε μίαν καλὴν φέταντοῦ ξεινοῦ τοῦ λεμονίου, τὴν θέτετε εἰς τὸ στρώσιμον τοῦ σιδηρώματος καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὸ σκουριασμένον μέρος τοῦ ὑφάσματος, τὸ ὅποσον πατάτε κατ' ἐπανάληψιν μὲ θερμὸν σίδηρον. Ἐπειδὴ ἡ σκουριὰ βγαίνει εἰς τὸ σίδηρον, τὸ καθαρίζετε μὲ ὀλίγο κερὶ, τὸ σκουπίζετε καὶ ἐξακολουθεῖτε μέχρις οὗ ἡ σκουριὰ ἀπλώσει καὶ ἀναλύσει καλὰ. Τότε ξεπλύνετε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ καθαρίζετε ἐντελῶς.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Δ ι α τ ῆ ρ η σ ι ς τ ο μ ᾶ τ ῶ ν δ ι ᾶ σ α λ ᾶ τ α ν. Αὐτὰς τὰς ἐκλέγετε ἄωρους, τὰς σκουπίζετε καὶ τὰς βάζετε εἰς ξεῖδι, ὅπως τὰ συνήθη τουρσιά.

Κ α ἱ ἄ λ λ ο ε ἶ δ ο ς δ α τ ῆ ρ ῆ σ ε ω ς τ ο μ ᾶ τ α ς. Πρέπει ἡ τομάτα νὰ ἦνε ὠριμος, νὰ μὴν ἔχη τὴν ἐλαχίστην ρωγμὴν ἢ κηλίδα. Τὰς πλύνετε μὲ προσοχὴν, τὰς στεγνόνετε, καὶ τὰς βάζετε μέσα εἰς πηλινὸν τσουκάλι, μὲ χλιαρὸ νερὸ τῶσον, ὥστε τὸ ἡμίσει νὰ ἦναι ἀπὸ τομάτες καὶ τὸ ἄλλο ἡμίσει νερό. Τὰς βάζετε ἐπάνω εἰς μετρίαν φωτιάν. Ὅταν πλησιάσουν νὰ βράσουν ἡ τομάτες ἀναβαίνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅποταν καὶ μὲ κουτάλαν τρυπητὴν προσεκτικὰ τὰς βγάζετε καὶ τὰς βάζετε μέσα εἰς λεκάνην, γεμάτην κρύον νερό. Ἐὰν χαλάσῃ καμμία δὲν τὴν μεταχειρίζεσθε. Ὅταν κρυώσουν, τὰς βάζετε εἴτε εἰς τενεκέδες, εἴτε εἰς δοχεῖα γυάλινα, τα ὅποια ἔχετε γεμίσει μὲ τὴν ἀκόλουθον σάλτσαν: Εἰς μίαν λίτραν νερό, βράζετε 20 δρ. ἁλάτι τῆς κουζίνας, 1 κρεμμύδι μέτριον ὄλγρον γαρύφαλα, δάφνην, θυμάρι καὶ ὅ,τι ἄλλο ἄρωμα θέλετε. Κατὰ τὰς ἀναλογίας αὐτὰς βράζετε ὅσον ποσὸν χρειασθῆτε. τὸ περνᾶτε, τὸ κρυώνετε καὶ γεμίζετε τὰ διὰ τὰς τομάτας προωρισμένα δοχεῖά σας. Ἀφαιρεῖτε τὸν ἀέρα, ἀποῦ βράζετε τὰ μὲ φελούς σκεπασμένα δοχεῖά σας ἐντὸς μεγάλῃς χύτρας μὲ νερό (bain-marie) τὰς σφραγίζετε καὶ τὰς φυλάττετε. Τὰς τομάτας αὐτὰς μεταχειρίζεσθε διὰ παραγεμιστάς.

Τὰ μαθήματα τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς ἔρχονται ἀπὸ τῆς 1ης 8(βρίου. Μαθήτρια: ἐπὶ διδάκτρος διὰ τὸ τμήμα τῶν τεχνιτριῶν ραπτριῶν ἐγγράφονται μέχρι 1ης 8(βρίου. Διὰ τὰ ἰδιαίτερα μαθήματα τῆς οἰκοκυρικῆς μέχρι 15ης 8(βρίου.

Ὁ κατάλογος τῶν δωρεῶν εἰσαγομένων ἔκλεισε συμπληρωθέντος τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

Δίδακτρα διὰ τὰς τεχνιτριάς δρ 8 διὰ τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν μόνον. Δρ. 15 δι' ὅλα τὰ μαθήματα. Διὰ τὰ καλλιτεχνικὰ μαθήματα διὰ τὸ σίδηρον καὶ τὴν μαγειρικὴν 1 δρ. τὸ μάθημα.

Κυρία πολὺ ἀνεπτυγμένη καὶ κατέχουσα διακεκριμένην θέσιν ζητεῖ ἐν καλὸν μάθημα εἰς οἰκογενεῖαν. Εἶναι ἀνωτέρα πάσης συστάσεως καὶ θὰ εἶαι ἐξαιρετικῶς τυχερὰ ἢ μαθήτρια ἣτις θὰ διδαχθῇ παρ' αὐτῆς. Περισσότεραι πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.